

[Poul Schlüter.]

sikkerhedsstyrker, og der må i medlemsstaterne oprettes militære enheder, som generalsekretæren kan rekvirere efter sikkerhedsrådets beslutning. Vi er klar over, at en løsning i denne retning ikke ligger lige omkring hjørnet; men det må være målet, der arbejdes imod.

Det er dybt ulykkeligt, at krisen i Det mellemste Østen endnu ikke har fundet en varig løsning. Våbenhvilen, som skabtes ved sikkerhedsrådets mellemkomst, hænger i en stadig tyndere tråd, truet af de vedvarende terrorhandlinger, rettet udefra mod Israels territorium, som, ikke uforståeligt, frister Israel til militære modaktioner, der kan føre til terrorhandlingernes ophør. På trods af de hidtil nedslående resultater, som den særlige FN-repræsentants indsats har ført til, må der stadig arbejdes energisk på at formulere retningslinjer for konfliktens løsning, som er acceptable for begge parter. Efter vor opfattelse må det være rigtigt at stræbe efter en ordening, hvor Israels nabostater anerkender landets ret til at eksistere, at handle og at besejle internationale farvande frit, ligesom man vanskeligt kan tænke sig en holdbar løsning, hvis den ikke indebærer et ophør af delingen af Jerusalem. Til gengæld må Israel acceptere en tilbagetrækning af de israelske styrker. Men i betragtning af, at kun Israels egen evne til selvforsvar hidtil har kunnet sikre mod landets totale udslettelse, kan ingen forvente en ensidig israelsk tilbagetrækning uden ophør af krigstilstanden og uden anerkendelse af Israel.

Mit parti hilser med stor tilfredshed, at den nye regering er fast besluttet på at gennemføre en organisk fortsættelse af Danmarks hidtidige u-landsbistand. Den må finde udtryk både i bidrag til FNs bistandsprogrammer og i bilateralt samarbejde med udviklingslandene eller rettere med en udvalgt gruppe af dem, således at der kan sikres stadig større sammenhæng, planlægning og effektivitet. Både sunde, følelsesmæssige incitament og fornuft-betonede årsager tilsiger en videreudvikling af den danske bistand, og forhåbentlig vil efterhånden alle kredse i den danske befolkning forstå den økonomiske læresætning, at udviklingen mod højere levestandard ét sted i det lange løb betyder vel-

stand overalt. Ikke en tilfældigt valgt procent, men en bedømmelse af u-landenes behov må i det lange løb præge den fremtidige bistand.

Naturligvis må det erkendes, at u-landsbistanden i de første år ikke har været perfekt planlagt eller gennemført; men nu har vi høstet erfaringer, og vi har i mit parti den opfattelse, at det oftest er de uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige investeringer i u-landene, som har størst virkning. Der må sikkert i fremtiden lægges stigende vægt på danske industrielle investeringer i u-landene i samarbejde med disse landes eget erhvervsliv. Det vil utvivlsomt være en af de bedste veje til at skabe højere beskæftigelse og at forme et industrielt klima, som kan skaffe indtægter på grundlag af u-landenes egen stigende produktion. Men også her må der nok tilrådes en koncentration om større samlede projekter.

Man er nødt til at erkende, at den netop afsluttede UNCTAD-konference blev en skuffelse, og det har ikke alene sin begrundelse i de øjeblikkelige betalingsbalancevanskeligheder, som præger så vigtige industrilande som USA og England. Der blev spildt for mange kræfter på denne konference på procedurespørgsmål, på nedsættelse af komiteer og den slags. Jeg har imidlertid forstået, at det er hensigten i den nærmeste tid at afholde en række forhandlinger mellem de mest interesserede lande for at søge nye udveje. Jeg håber, at den danske regering vil holde sig i nær kontakt med udviklingen og fastholde den målsætning, at der snarest på en række områder må gennemføres toldpræferencer, som kan bidrage til en industriel vækst i u-landene, samtidig med at man søger en vis stabilisering af råvareprisernes niveau.

Der er naturligvis en sammenhæng mellem disse problemer og den uro inden for det internationale betalingsystem, som har kulmineret i de sidste ugers krise. Det vil være uhyre skadeligt for en videre udvikling af den frie internationale handel, hvis man ikke får held til at fjerne den ustabilitet, som ikke mindst har præget guldmarkedet. Løsningen skal ikke og må ikke findes i en tilbagevenden til tidligere tiders handelspolitiske protektionisme; det vil ikke virkelig gavne nogen, men det vil skade mange.